

Belvárosi Harangszó

A SÁRKÁD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XII. évfolyam 6. szám

2024. december

Kedoes Oloasó!

A karácsony és az advent négy hete bensőséges, szép és meghitt időszaka az évnek. Meg kell állni, körül kell nézni, kik azok, akik itt vannak mellettünk. Jobban és többet figyelni rájuk, komolyabban szeretni, hogy érezzék a törődést, átéljék a türelmet, kedvességet és gondoskodást.

Ám azt tapasztaljuk, hogy teljesen kifordult az ember a helyes kerékvágásból, és már nem érti a karácsony és az adventi időszak lényegét. Az emberek ilyenkor is elutaznak, vagy máshol keresik az értékeket, ha egyáltalán keresik még, mint a saját családjukban, környezetükben. Programok özöne közül lehet választani, s bizony válogatnak is. A gyülekezeti élet alkalmai között sincs ez nincs másképp. Annyi, de annyi esemény és program van, hogy nem is lehet mindenhova eljutni, de épp a sok lehetőség, a nagy kínálat teheti tönkre az ünnepre való készülődésünket.

A ma embere élményeket keres, és szüntelenül élményekre vágyik. Igyekszünk ez ellen tenni, de egyszerűen nem tudunk. Mindig vágyunk valami többre, valami másra, valami szebbre, valami különlegesre. S ha az, hétköznapi vagy egyszerű, már nem is fontos. Mindeközben elvész az ünnep, a sajátos hangulat, s olyanná válik, mintha nem is ünnepelnénk. Nem azokkal az értékekkel töltjük meg, amelyekkel kellene.

Gyülekezetként olyan értékeket akartunk adni advent idején, melyek valódiak. Valódiak, mert Jézus születéséhez visznek közelebb. Együtt imádkoztunk a Kárpát-medencében élő magyarokért, zenés délutánt szerveztünk, karácsonyi díszeket készítettünk, mézeskalácsot süttöttünk. Segítettünk nehéz sorban élőket, és az istentiszteleteken a gyülekezet egy-egy csoportja gyújtotta meg az adventi koszorú gyertyáit.

Értéket közvetítettünk, miközben rámutattunk a legnagyobb értékre, mely mindannyiunké lehet: a mindig érkező, közeledő és jelenlévő Krisztusra. „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsda megemészti, és ahol a tolvajok betörnek, és elloppják,

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsda nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.” (Mt 6,19–21)

Valódi kincset, el nem múló értéket kell keresünk, és találunk is karácsony idején. A földi kincsek nem maradnak velünk. Csak az ünnep utáni üresség érzése az, mely itt marad nekünk. Újra és újra meglepve minket. S feltesszük a kérdést, miért is ünnepeltünk? Mi volt az értelme? Miért kellett annyit készülni rá, ha csak azt látjuk, hogy anya kikészült a sok sütés főzés, takarítás, mosogatás miatt. Ha azt látjuk, hogy az ünnepre való készülés csak a stresszről és a sok múlandó dolog megszerzéséről szólt.

Ha csak ennyi az ünnep, akkor tényleg hiábavalónak érezzük az egészet. Ha csak ennyi történik velünk ezen a karácsonyon, ha nem szólal meg valami több, akkor nemhogy lélekben gazdagodnánk, még szegényebbek is leszünk...

Wass Albert csodálatosan vall az ünnepről: „Megtanultam tisztelni az ünnepeket. Az ünnep Isten ajándéka, más, mint a többi nap, s arra való, hogy hétköznapi mivoltunkból kivetkőzödve tiszteljük önmagunkban az embert. Sajnálom azokat, akik nem tudnak ünnepelni. Az ünnep önmagunk fölemelése. Tiszta ünnepi ruhában és tiszta ünnepi gondolatokkal lehet csak ünnepelni, felülemelkedve a hétköznapiakon s apró küzdelmeinken. Csak az ünneplőbe öltözött ünneplő ember tudja megérteni annak a kijelentésnek a nagyságát, hogy Isten az embert saját képére teremtette.”

Isten minden ünnepen olyan felülemelkedést kínál a hétköznapiakból, amelyet senki és semmi nem adhat nekünk itt a földön. Nincs olyan élmény, amely Őt pótolhatná. Önmagát, a legdrágábbat, a legnagyobb értéket adja: Fiát. Őbenne szeretetét és békéjét. Valójában erre van a legnagyobb szükség. De csak ebben a sorrendben tud maradéktalanul megvalósulni. Mennyire becsüljük meg? Mennyire értékeljük? Mennyire vesszük azokat az értékeket komolyan, melyek Isten kegyelméből már a mienk? Ha megtaláltuk és értékeljük kincseinket, akkor igazán ünnepelünk, örvendezünk, felülemelkedünk: emberibb emberré leszünk.

Koncz Zsolt, lelképásztor

MOZGALMAS VÁRAKOZÁS

Furcsán hangozhat a szóösszetétel, de gyülekezetünk adventi időszakára nagyon is jellemző. Egyszerre tudunk megállni, és a várakozás tétlenségében, csendben lenni, mégsem csak tétlenkedtünk, hiszen sok minden történt az elmúlt négy hét alatt. A gyülekezeti gyertyagyújtó adventi istentiszteletek meghittek, hiszen mindegyiken a gyülekezet egy-egy csoportja szolgált: intézményi munkatársak, gyermekek, nőszövetség és a férfikör tagjai. Ahogy eggyel több gyertya gyúlt meg a koszorún, úgy nőtt bennünk is a vágy az igazi világosságra, a tiszta, őszinte érzések megélésére, valójában Jézus Krisztus érkezésére.

Már az első adventi vasárnapot megelőzően munkához láttunk, hiszen a gyülekezet adventi koszorúját mindig a fiatalok készítik. Nem volt ez másként ebben az évben sem. A konfirmált fiataloktól az örökifűig mindenki kivette a részét, és az eredmény valóban nagyszerű lett. Minden évben szép, de az idei, az egyik legjobban sikerült adventi koszorú, mely templomunkat ékesíti. Sőt, még egy ajtódísz is megalkottak. Közben nagyon jól beszélgettünk, és sokat nevettünk.

A férfikör sem pihent, hiszen az előző évhez hasonlóan, elkészítették a kinti adventi koszorút a nyugdíjasház udvarára. A használaton kívüli szökőkút az alap, melyre fenyőágak és díszek kerültek, és napelemes éjszakai világító lámpák helyettesítik a gyertyákat.

Minden készenállt az első adventi vasárnapra, amikor is a nőszövetség tagjaival a Kárpát-medencei Imanapon együtt fohászkodtunk a Kárpát-medence magyarjaiért, kitüntetett figyelmet fordítva a felvidékiekre, akik az imanap anyagát összeállították.

E nap délutánján szerveztük meg a hagyományos kézműves délutánunkat. Most is nagyon sokan jöttek el, hogy aktívan bekapcsolódva a foglalkozásokba, szebbnél szebb alkotásokat készítsenek. Hitoktatónk kreatív ötletei mindig nagy sikert aratnak, az adventi koszorúkészítés mellett. Gyülekezetünk asszonytestvérei pedig gondoskodtak süteményről, teáról, üdítőről. Hála, hogy nem csak az előkészületeknél, hanem a pakolásnál is sok kéz segít.

Advent első vasárnapján kinyílt a virtuális adventi kalendárium első ablaka is. Tavaly indult útjára ez a különleges kalendárium, hiszen egyre többen használják a Facebook-ot, ezért itt sem maradhat el az adventi készülődés. A gyülekezet tagjai egy-egy adventi vagy már karácsonyra készülő díszről, feldíszített ablakról, családi adventi koszorúról stb. fotót készítenek, melyhez egy-egy igevers és idézet párosul a Facebook bejegyzésben.

Advent második vasárnapján *Kegye János* pánsípművész adott koncertet gyülekezetünkben. Azok a varázslatos dallamok, melyek e különleges hangszeren megszólaltak, sokakat magával ragadtak. Később, többen el is mondták, hogy még ők ilyesmit nem is hallottak, így igazán különleges élmény volt számukra e koncert. *Kegye János*, szinte az egész világot megjárt, nagynevű előadókkal fellépő művész, szeretettel és alázattal beszélt pályájáról, de arról is, hogy milyen kicsi is ez a világ. Családja kötegyáni származású, és jól ismeri gyerekkorából ezt a vidéket.

Nagyon szép délután volt ez, mely szeretetvendégséggel zárult. Jó volt így is együtt lenni.

Adventi készülődésünkhöz elengedhetetlenül hozzátartozik az az adományozás, melyet a Magyar Református Szeretetszolgálatnak adunk át. A Szeretetdobozba főként tartós élelmiszer kerül, a cipősdobozba pedig játék, ruhanemű, írószer, vagy épp tisztálkodási szer, amely egy-egy rászoruló gyermek karácsonyi ajándéka lesz.

Hagyomány az is, hogy ebben az időszakban mézeskalácsot sütnék a nőszövetség tagjai a Nappali klubban. Szívesen várnak mindenkit, aki szeret gyúrni, szaggatni és díszíteni. A mézeskalácsokat a gyulai kórház kórházlelkészi szolgálata adja át az osztályokon fekvőknek, hogy mosolyt csaljanak arcukra.

Időseinket mindig meglátogatják a legkisebbek is, hiszen a Kossuth utcai óvodások műsorral készülnek intézményünk ellátottjainak. Már a jelenlétük is mosolyt, s olykor könnyeket csal az arcokra.

Így vált teljessé készülődésünk, melyben a csend és a zene, a megnyugvás és a szent igyekezet, a befelé fordulás és az egymásra figyelés egyszerre volt jelen. Néha talán túl sok is volt az előkészület vagy maga a tevékenység, de amikor egymásra pillantottunk, összenézünk, éreztük, áttetszik a menny fényessége a szívekbe, mert nem tőlünk való ez, hanem az Istentől. Immánuel – Velünk az Isten!

Koncz Zsolt lp.

*Az ünnep azé,
aki várja.*

A várók nem várnak hiába.

SZABÓ T. ANNA

Református Mikulás

Ma már természetesnek tűnik, hogy egy református családnál is kikerülnek a gyerekek cipőit, csizmáit az ablakba december 5-én este, ahogy az is, hogy református óvodákba, iskolákba, gyülekezetekhez is ellátogat a Mikulás. De a mikulásozás egy viszonylag új szokás, és különösen a református családoknál.

Miklós myrai püspök a IV. században élt Kis-Ázsiában, ahol a legendája szerint számos csodát és jótettet hajtott végre, a római katolikus és a görögkeleti egyház is szentként tiszteli. Gazdag örökségét az éhezők megsegítésére fordította, püspökként pedig az egyház vagyonát is a nép éllemezésére költötte a nagy éhínségek idején. Egyik ismert jó cselekedete az volt, hogy egy szegény emberen úgy segített, hogy a három lánya kiházásához a hozományra való aranyat éjszaka bedobta hozzá az ablakon, hogy titokban maradjon a kiléte. Ennek a történetnek a mintájára terjedhetett el a gyermekek megajándékozásának szokása Miklós napjának előestéjén. A Mikulás ma is éjjel hozza az ajándékot a gyerekek ablakba kitett cipőjébe.

A szentként tisztelt Miklós püspök kultusza Magyarországon már a középkorban is élt, először valószínűleg bizánci hatásra honosodott meg nálunk. Ez azonban még inkább egyházi, katolikus ünnep volt, amely nem igazán hasonlított arra, amit ma mikuláskor láthatunk. Miklós püspök emléknapi hazánkban az 1560-ban tartott katolikus zsinat döntése szerint még parancsolt ünnep volt, a kötelező ünnepek sorából az 1611. évi nagyszombati katolikus zsinat azonban törölte. Maga a Mikulás szó a XIX. század közepén jelent meg a magyar nyelvben a Miklós személynév cseh/szlovák alakjából, és a Miklós-napi szokások közül több is szláv vagy német hatásra érkezett hazánkba. Ilyen volt például a döntően német falvakban, de magyar közösségekben is előforduló Miklós-napi alakoskodás, avagy miklósolás. A család vagy a rokonság egy vagy több tagja kifordított kucsmával a fején, kifordított kabátban, bundában és álarcban, kezében láncos bottal végigjárta a gyermekes házakat, és arról faggatta a szülőket, hogy jók voltak-e a gyerekek, aztán pedig megimádkoztatta őket, hogy kiderítse, tudják-e az imádságokat. Ha a gyermekek jól vizsgáztak az imádságokból, akkor átadták nekik a szülők által összekészített ajándékot, amelyben alma, dió, sült krumpli, a gazdagabbaknál valamilyen édesség is lehetett.

A szokásnak számos formája volt, egyes falvakban a láncot a derékra kötötték, Nemesvámoson pedig a

„láncos Miklósok” asszonyok voltak, akik kosárban vitték az ajándékokat.

A Csallóközben vagy az Ipoly-mentén magát Szent Miklós püspököt személyesítette meg valaki, kísérője pedig a kormos arcú krampusz volt, akit a püspök a közönség előtt láncra vert és megszégyenített. A Miklósnak öltözött falubéli tréfásan meggyóntatta a gyerekeket és a fiatal lányokat. Ismert olyan formája is, ahol a láncos-álarcos alak ijesztgette a falubélieket, és végigjárta a fonóházakat.

A legkorábbi szöveg, amely a fentebb leírt szokásokról szól, 1785-ből maradt ránk Csepregről: megtiltja, hogy beöltözzenek rémségnek és csörömpölve járjanak házról házra. Ez a tilalom úgy említi a szokást, hogy a beöltözött csapat vezetője papi ruhát vett magára, a kíséretében pedig ministránsnak, harangozónak és ördögnek is beöltöztek a résztvevők.

A XIX. században Miklós alakja letisztul és Mikulássá válik, és egyre inkább hasonlít a ma ismert formájához. 1884-ben írta a Vasárnapi Újság: „*a Mikulás, az angyal (Jézuska) eme követe személyesen megjelenik Szent Miklós estéjén. Durva daróczköppönyeg fedi testét, nagy kucsma tornyosul fején s mélyen lenyúlók torzonborz szakállai. Bal karján kosár van dióval, almával, süteménnyel, csukorral tele; néha-néha játékdarab is megakad benne. Jobbjában vesszőt subogtat. Reménnyel és félelemmel áll előtte a gyermeksereg. Megimádkoztatja őket, apró versikéket mondat fel velők. Engedelmességre, jó magaviseletre buzdítván őket, a jókat megajándékozza tele kosarából, a rosszakon végig subogtatja nyírág vesszőjét.*”

A Nemzetben 1891-ben pedig azt olvashatjuk egy tárcában, hogy a Jézuska után rangban következik a mord külsejű dörmögő öreg bácsi, a Mikulás. „*A kis Jézuska a szeretetesebb, de nem az érdekesebb. Ő föltétlenül jó, minden hibát megbocsát és felejt. Az ő ítélete mindig kedvező, kegyelmes. Ő mindig jutalmaz, sohasem büntet*” – írta a szerző. Ezzel szemben a Mikulás egészen más lélek, szigorú öregúr – legalábbis fenyegetéseiben. De legrosszabb esetben is csak virgácsot hagy a rossz gyermeknek. Azt is megtudhatjuk a cikkből, hogy a Mikulás éjjel jár, és az utca felől az ablakon suhan be, ezért célszerű a cipőket az ablakba tenni. „*Nagy ajándékokat a Mikulás nem hoz, az már a Jézuska dolga. A Mikulásnapja még csak előkóstoltatója a karácsonynak*” – olvasható az 1891-es cikkben. A karácsony előjelzése egy egy évvel későbbi írásban is megjelenik, a Pesti Napló hasábjain: „*A kirakatokban megjelentek a krampuszok és Mikulások, az apróság karácsonyi izgalmainak első hírnökei s megindul az ostrom a szülők ellen a meglepetések és ajándékok tárgyában.*”

A Vasárnapi Újság már említett 1884-es cikkében olvasható az is, hogy sok keresztyén családnál van divatban a Miklós-napi ajándékozás, de a magyaroknál kevésbé, és a reformátusoknál egyáltalán nem szokás. Végignézve a korabeli újságokat azt láthatjuk, hogy a református egyházban ekkor ez még újdonságnak számított, és voltak hívei és ellenzői is a Mikulásnak. 1893-ban a Sárospataki Lapokban már azt olvashatjuk, hogy *„A vén Mikulás, (már t. i. ahol hisznek benne!), az első hó és jég, az előkeresett szánkóval és korcsolyával, csak szálláscsinálót annak a nagy-nagy örömmek, mely Karácson estén száll be kis szívébe, hogy bennők lakják és velők ünnepeljen a kedves, az utólérhetetlen Karácson napjain.”*

A Confessióban ugyanakkor Kiss Tamás úgy emlékezett vissza a gyermekkorára, hogy amikor édesapja az első világháború idején hazatért a frontról karácsonyra, ő kirakta a csizmáját az ablakba, mert „nálunk nem volt ismerős a Mikulás”, az Alföld egyes részein ez karácsonyi szokás volt.

Voltak persze nyílt ellenfelei is a Mikulásnak. Czinyéry Barna leánygimnáziumi tanár 1930-ban írta a Református Egyházi Értesítőben, hogy „milyen boldogok lennének a mi gyermekeink is, ha ilyen örömben részesítenének őket és a teljesen szláv eredetű mikulás-ünnepélyek helyett karácsonyi ünnepélyeket rendeznének a számukra!”. Ugyanebben a lapszámban olvashatjuk kicsit később, hogy „szépen sikerült műsoros Mikulás délutánt rendeztek az elemi iskolák növendékei folyó év december hó 5-én a Palóczy utcai fiúiskola dísztermében. Az ünnepély előbb a tanulóknak, majd a szülőknek tartatott; a tanulók közül mindenki kapott a Mikulástól egy-egy selyemcukorkát.” Az újságcikkek alapján elmondható, hogy a leányegylet 1927-től évente tartott mikulásestet, 1928-ból pedig a Reformátusok Lapjában olvasható egy olyan történet, amely a Mikulás által hozott cukorkáknak örülő gyerekekről szól.

Ennek ellenére még 1934-ben is megjelent a Sárospataki Református Lapokban olyan ajánlás az „alsózempléni tanítók figyelmébe” a tanügyi bizottság tollából, amely szerint „kerülendő mindaz, ami a református szellemmel ellenkezik (Mikulás, halottak napja, búcsú, betlehemes játék, karácsonyfa), ellenben felveendő a tiszta keresztyéni és evangéliumi tárgyak, mint pl. a persely, Szeretetszövetség, szegénygondozás, árvaház, kórház stb.” Ennek a vitának azonban nem az egyik fél „győzelme” vetett véget, hanem a II. világháború és az azt követő politikai változások.

A II. világháború után a kommunista vezetés megpróbálta saját képére formálni a Mikulást, és amennyire lehet, kiszorítani a Jézuskát. A télapó

figuráját igyekeztek népszerűsíteni, amelyet szerettek volna megfosztani keresztyén gyökereitől és üzeneteitől.

A télapó egyébként szintén érdekes eredetű figura, hiszen számos európai nép mitológiájában létezett valamilyen előképe. A germán eredetet például egészen Wotanig lehet visszavezetni, akit a skandináv népeknél Odinnak neveztek, de a kommunista hatalom télapójának a mintáját célszerűbb talán az orosz fagyapóban keresni. Magyarországon a télapó térhódítása egyébként már a két világháború között elkezdődött, amikor is a Mikulás szót annak cseh vagy szlovák eredete miatt a trianoni trauma után többen le kívánták cserélni.

A rendszerváltás után nálunk már a télapó ellenében tért vissza a Mikulás, amely csendes ellenállója volt az „előző rendszernek”. Ugyanakkor nagy hatást gyakorolt rá az a globalizálódó mikuláskép, amely sokat vett át az amerikai Santa Claus a Coca Cola számára átdolgozott alakjából. Ezt a figurát egy amerikai grafikus, Haddon Sundblom készítette 1931-ben az üdítőgyártó cég megrendelésére, és a világ számos országába juttatták el reklámokkal.

Az amerikai Mikulás, vagyis a Santa Claus azonban nem december 5-én éjjel, hanem karácsonykor hoz ajándékot, és a kéményen át érkezik. Eredete valahol a korai holland és angol telepesei által Amerikába vitt Szent Miklós-képben keresendő. Az amerikai hatás ellenére nálunk a Mikulás továbbra is Szent Miklós napjának előestéjén hoz ajándékot, a karácsonyi ajándékok „házhoz szállítását” a Jézuska és/vagy az angyalkák végzik. A globalizált mikulás-, pontosabban télapóképhez egyébként a finnek is hozzájárultak azzal, hogy annak otthonát Lappföldön vélik felfedezni, ahol még házat is építettek neki.

És hogy akkor mi is a tanulság? Az, hogy a Mikulást eredetileg biztosan nem reformátusnak „keresztelték”, de a gyülekezet mégis befogadta. A hozzá kapcsolódó szokások ma már részei a református családok, közösségek adventjének is. A Mikulás segíthet a gyerekekhez közelebb hozni az ünnepek szellemiségét és a jó cselekedeteket, az ajándékozás szokását. A lelkiismeret kialakulását is segítheti az ünnep, hiszen megtanulják, hogy valakit igenis érdekel, hogy ők jók vagy rosszak az év során, és így könnyebben értik meg azt is később, hogy Isten minden lépésükre figyel. Ha helyén kezeljük a Mikulás ünnepét, akkor az hozzátesz az adventhez, nem elvesz belőle.

*Ulicza Tamás
reformatus.hu*

Az élet egyensúlya

A közelmúltban kaptam egy, a Kálvin Kiadó gondozásában megjelent kis könyvet, melyben minden napra olvasható egy Ige, és a hozzáfűzött, tömören megfogalmazott gondolat, valamint befejezésként egy rövid imádság is. Az *Évmáltás* című fejezetben, mely majdnem egybeesett a tényleges egyházi év váltásával, az alábbi üzenetet olvastam: „*Ne a régi dolgokat emlegetsetek, ne a múlton tündödjetek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni- talán nem látjátok?*” (Ézs 43,18–19)

Végigolvastam a rövid gondolatot, de sokkal inkább erre az Igére figyeltem, mintsem arra, ami magyarázatként ott állt. Elgondolkodtatott, és napközben is többször az eszembe jutott. Nem tudtam, és már nem is akartam ettől az isteni ígérettől elszakadni. Mivel lehet ez kapcsolatban?

Új egyházi év, új ígérettel. Arra az eseményre kezdtem koncentrálni, ami több hónapja szinte megbénított. Két súlyos betegre gondoltam, akiknek teljesen reménytelen volt a gyógyulásuk, élet és halál határán folytak a küzdelmek, és a halál biztosabbnak látszott, mint az életben maradásuk. Aztán az egyházunkban tavasszal történt esemény jutott az eszembe, ami elég nagy sebet ejtett református közösségünk egységén és hitelességén. Házasságokat érintő válságok és szakadások. Mindezek mellett zajlottak a világpolitikát is meghatározó választások a tengerentúlon, valamint két háború, egyik nagyon közel, a másik pedig a Közel-Keleten.

Ezeket az eseményeket kapcsoltam a fentebb olvasott ígérethez: „én újat cselekszem, most kezd kibontakozni.” Az a reménysége töltött el, hogy az új jobb lesz. Napközben is több alkalommal ezekre a gondolatokra terelődött a figyelmem. Úgy gondoltam, hogyha Isten ezzel most „megfogott”, akkor biztosan akar valami újat, és valamiképp részesévé akar tenni, annak ellenére, hogy egyikre sem tudok közvetlen befolyással lenni. Mégis komolyan vettem, és magamat, de Istent is próbára akartam tenni. Tudok-e kitartóan szívből jobbat remélve imádkozni? Tudok-e teljesen Isten ígéretére hagyatkozni?

Ez az egyetlen lehetőség, amivel be lehet avatkozni a tőlünk függetlenül zajló cselekményekbe. Talán Isten ezért is kéri, tegyük Őt próbára, ahogyan olvashatjuk más összefüggésben Malakiás könyvében. (Mal 3,10). Ez nem könnyű feladat, ha komolyan vesszük, időt igénylő és kitartó küzdelem, harc, elsősorban magunkkal. Legyőzni hitetlenségünket, az emberi korlátok bénító hatását, és bízni Valakiben, annak segítségével pedig valamiben, ami emberileg lehetetlen, és jobbat

remélni, mint ami eddig volt. Mert Isten erre ígéretet tett, s ő az ígéretét nem szegi meg, s nem feledkezik meg arról. De ez az ígéret egy újabb kérdést vetett fel bennem. Vajon az isteni útnak az ígérete biztosan a mi elképzeléseinkkel azonos módon fordítja a jelenlegi helyzetet újjá? Erről nem voltam teljesen meggyőződve, mert amit Isten meg akar újítani a mi érdekünkbe, az sok esetben teljesen ütközik a mi elképzeléseinkkel.

Telt az idő, és amint várható volt, a dolgok más irányt vettek az eddigiektől. A tapasztalat is erre vitt, mert itt a földön semmi sem állandó, minden változó. De mindegyik esemény kapcsán legalább akkora lett a csalódás, mint maga a reménység. Lett gyógyulás, de temetés és válások is. A békésebb jövő reménye mellett, lettek a háborús helyzetet fokozó intézkedések, köttetett átmeneti fegyverszünet, de kitört egy másik fegyveres konfliktus is.

Azon töprengtem, mi ebben az új, amit Isten kezdeményezni akar, csak mi nem látjuk? Semmilyen újat nem tapasztaltam a mögöttem lévő évekhez képest, hisz korábban is hasonlóan alakultak az élet dolgai. Nem értettem. Tovább töprengve, eszembe jutott *Sarkadi Nagy Pál*, gyülekezetünk egykori lelkészének a gondolata. A lényege ez: *Isten életünk során ad annyi örömet, boldogságot, vigaszt, gyógyulást, békét, jót és szépet, hogy akarjunk élni, de megenged annyi szenvedést, gyászt, fájdalmat, nélkülözést, csalódást, keserűséget és reményvesztettséget, hogy ne akarjunk itt a földön örökké élni!*

Igaznak vallom azt, hogy a reménység és a csalódás egymást váltja életünkben és ez lesz életünk „egyensúlya” mindaddig, míg Isten országa véglegesen be nem teljesül. Jézus születésével még „csak” elközelített a mennyek országa. Nem lesz minden rendben az ünnepek alkalmával sem, csak azért mert emlékezünk. Az ünnepek alatt is mindenki megtapasztalja valamelyik formáját az „élet egyensúlyának”, a várt vagy a nem kívánt eseményeket egyaránt. Nem biztosítanak bennünket arról, hogy az életünk „egyensúlya” véglegesen a jobb felé billenjen. De arra mindenképp alkalmasak, hogy a reménységben újra megerősödjünk, hogy nem ez az Isten örök végzése életünkkel kapcsolatban.

Jézus közénk születésének valósága, Isten ígéretének legkézzelfoghatóbb kibontakozása, s ezért reménységgel lehetünk Isten örök végzésének végleges beteljesítése felől. De addig a mérleg mindig billegni fog. És igaz, amit a Példabeszédek könyvében olvashatunk: „*Mindezt megfigyeltem, mert tisztán akartam látni mindezt, hogy az igazak és a bölcsök minden munkájukkal együtt Isten kezében vannak. Az ember azt sem tudja, hogy szeretet, vagy gyűlölet vár-e rá: minden előtte van. Minden érhet mindenkit. Ugyanaz*

történhetik az igazsággal és a bűnössel, a jóval, a tisztával és a tisztátalannal: azszal, aki áldozik és azszal, aki nem áldozik; úgy járhat a jó, mint a vétkes, az esküdöző éppúgy, mint aki fél az eskütől.” (Péld 9,1–2)

Péntek István
presbiter

*„Egy asszony pedig, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, ... így gondolkodott: **Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok.** ... Jézus pedig ezt mondta neki: **Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges!**” (Márk 5,25–34)*

A gyermekek hisznek az érintés gyógyító erejében. Az édesanyai simogatás, egy ölelés és a „gyógypuszi” képes begyógyítani a lelki és testi sérüléseket. Jézus ezt a gyermeki lelkületet keresi, mert itt mutatkozik meg a feltétlen bizalom és hit, mely a mindenkorai gyógyulás záloga.

Ez a sokat szenvedett asszony „gyermekként” érintette meg Jézust. Ismeretlenül osont a Mester közelébe, megbújva nem csak a tömegben, hanem saját szégyenérzetében. De Jézus gyógyító ereje és közelsége személyessé vált a számára. Meglátta benne az erőtlent, a beteget, a reménytelenül reménykedőt, és „leányomnak” szólította. Nem idegen többé! Olyan, akit Jézus megérintett. Olyan, aki Jézus közelségében átment a halálból az életre: nyomorúságból a békességbe, ürességből a beteljesedésbe, a kilátástalanságból egy új életperspektívába.

Isten Fia hozzánk is közeledik az adventi időszakban, hogy meggyógyítsa sebzett valónkat, hogy Vele egészségesen ünnepelhessünk. Megérintjük?

Koncz-Vágási Katalin

Katharine Hepburn karácsonyi emléke – saját szavaival elmesélve:

Egyszer tizenéves koromban apámmal sorban álltunk, hogy jegyet vásároljunk a cirkuszbá. Végül már csak egy család volt köztünk és a jegypénztár között. Azonban ez a család nagy benyomást tett rám.

Nyolc gyerek volt, nagyjából 12 év alattiak. Az öltözködésükből lehetett látni, hogy nem volt sok pénzük, de a ruhájuk mindnek takaros és tiszta volt. A gyerekek jól viselkedtek, mindannyian sorban álltak, kettesével a szüleik mögött, kézen fogva. Izgatottan fecsegték a bohócokról, állatokról és

azokról az attrakciókról, amelyeket aznap este látni fognak majd. Izgatottságukból érezni lehetett, hogy még soha nem jártak cirkuszbán. Életük fénypontja lenne.

Az apa és az anya a csoport élén álltak, és olyan büszkén, ahogy csak lehetett. Az anya a férje kezét fogta, és felnézett rá, mintha azt mondaná: „Te vagy az én lovagom fényes páncélban.” Mosolygott, és élvezte, hogy boldognak látja a családját.

A jegypénztáros hölgy megkérdezte a férfit, hány jegyet szeretne? Ő pedig büszkén válaszolt: „Nyolc gyerek és két felnőtt-jegyet szeretnék venni, hogy el tudjam vinni a családomat a cirkuszbá.” A jegypénztáros hölgy bólintott, majd közölte az árat.

A férfi felesége elengedte a kezét, a feje leesett, a férfi ajka remegni kezdett. Aztán egy kicsit közelebb hajolt a jegypénztárhoz és megkérdezte: – „Elnézést, mennyit is mondott?” A jegykiadó hölgy ismét közölte az árat.

A férfinak nem volt elég pénze. Most mit tegyen? Forduljon meg és mondja el a nyolc gyerekének, hogy nincs elég pénze, hogy elvigye őket a cirkuszbá?

Apám látva, hogy mi történik, hirtelen a zsebébe nyúlt, előhúzott egy 20 dolláros bankjegyet, majd ledobta a földre. (Pedig a szó semmilyen értelmében nem voltunk gazdagok!) Apám lehajolt, felvette a 20 dolláros bankjegyet, megkocogtatta a férfi vállát, és azt mondta: „Elnézést, uram, ez az Ön zsebéből esett ki az imént.”

A férfi megértette, mi történik. Nem akart alamizsnáért köszörögni, de mindenképpen nagyra értékelte a segítséget, egy kétségbeejtő, szívszorító és kínos helyzetben. Egyenesen apám szemébe nézett, mindkét kezébe fogta apám kezét, szorosan rászorította a 20 dolláros bankjegyet, és remegő ajkakkal és könnycseppekkel az arcán válaszolt; – „Köszönöm, köszönöm, uram. Ez nagyon sokat jelent nekem és a családomnak.”

Apámmal visszamentünk a kocsinkhoz és hazamentünk. Abból a 20 dollárból, amit apám adott, abból vettük volna meg a saját jegyeinket. Bár aznap este nem láthattuk a cirkuszt, mindketten olyan örömet éreztünk magunkban, amely sokkal nagyobb volt, mint amennyit a cirkusz megtekintése valaha is nyújtani tudna.

Azon a napon megtanultam az „Adni” értékét. Az Adó fél nagyobb, mint a Fogadó fél. Ha nagy akarsz lenni, nagyobb, mint az élet, tanulj meg adni. A Szeretnek semmi köze ahhoz, amit vársz, hogy kapj - csak ahhoz, amit vársz, hogy adj - ami pedig minden. Soha nem lehet eléggé hangsúlyozni az adakozás, mások megsegítésének fontosságát, mert az adakozásban mindig van öröm. Tanulj meg boldoggá tenni valakit adakozással.

Karácsonyi történet

Elbeszélő: A szemerkélő esőben találkoztak. Úgy volt, hogy beülnek egy sütre a cukiba. Még rendelték hozzá egy teát, és beszélgetni kezdtek. Eközben az addig nyomkodott mobilt letették. Most nem volt annyira fontos. S miközben beszélgettek az egyikőjük telefonja jelezte, üzenet érkeztek. Az felvette a telefont az asztalról, és ránézett. Majd ráncolni kezdte a homlokát.

1. lány: Mi az? - kérdezte a másik, akit látványosan furdalt a kíváncsiság.

2. lány: Nem tudom. Valami furcsa üzenet jött. Remélem nem átverni akarnak, vagy valamibe belerágatni. Azt írja valami ismeretlen poszt: Nyisd meg ezt az üzenetet és olvasd tovább. Meglátod csodás élményben lesz részed, s ha engeded az egész életedet megváltoztatja.

1. lány: Á, szerintem ne nyisd meg! Ki tudja, mi fog történni. Ne is foglalkozz vele.

2. lány: De engem most már érdekel, hogy mi lehet ez a csodás élmény. Téged nem?

1. lány: Nem tudom. Én félek. Anya mindig azt mondja, nagyon vigyázzak, mit nyitok meg a telefonomon. És igaza van. Nagyon sok rossz ember van a világon.

2. lány: Lehet, de ez most valami más. Valahogy úgy érzem, meg kell nyitnom.

Elbeszélő: Ahogy megérinti a továbbiak gombot, máris mintha egy egészen más helyen lennének. Ő, és a barátnője. Valami megfoghatatlan és varázslatos helyen. S ebben a pillanatban egy ősz öregember terem előttük. Nem ijesztő, talán egy kicsit vicces. Kedvesen néz rájuk, és köszönti őket.

Apó: Nos, kedves hölgyeim üdvözlöm magukat Jézus megszületésének a helyén. Tudják miért vannak itt?

1. lány: Azért, mert megnyomtam a telómon a továbbiak gombot?

Apó: Nem. Azért, mert bár teljesen jogosan aggódtak, hogy veszélyes is lehet, ami csinálnak, mégis megbíztak abban, ami ott le volt írva, és tovább léptek. Sajnos ebben a világban éppen ez van kihalóban: a bizalom. Egyre kevesebb a bizalom, pedig ez szükséges ahhoz, hogy a karácsony igaz története célba érjen, és mindenki megértse, miért is fontos ez az ő számára.

2. lány: Nem tudom, hogy megkérdezhetem-e, de a karácsony nem a szeretet ünnepe? Én nem tudok semmiféle más történetről.

1. lány: De van valami Jézusos, Betlehemes story. Tudod, tanultuk a suliban is, meg van ilyen mese.

2. lány: Ja, tényleg. Teljesen kiment a fejemből.

1. lány: Miért, pont minket választottál?

Apó: Nem év választottalak titeket, hanem Isten. Ő, nem tudni miért, néha embereket választ ki arra, hogy átadja nekik az üzenetét. Én biztos nem titeket választottalak volna, de hát Isten már csak ilyen. Mindig is kilógott a sorból. Sőt benne se volt soha. Na hagyjuk, mert teljesen belebonyolódom. Szóval Ő minden platformot igyekszik felhasználni, most elkezdte ezt a messenger, instagram, tik-tok vonalat is. Mindent bevet, hogy elmondja mindenkinek a jó hírt.

2. lány: Ok, én benne vagyok halljuk a mesét. Szeretek történeteket hallgatni.

1. lány: Felőlem is mehet, remélem jó lesz.

Apó: Ez a történet mindent meg fog változtatni, amit eddig a világról gondoltatok. Indítom a filmet, dőljetek hátra.

Mesélő:

Valamikor régen történt, amiről mesélek, Egy kicsiny jászolban csodák történtek. De hogy az elején kezdjem, szép sorban, Elmondom ahogy történt, egész pontosan.

Pásztorok ültek a nagy pusztá közepén,
Tűzüket bámulták s oldódtak melegén.
Megeredt nyelvük a csendet meguntán,
Egymásnak adták a szót azon az éjszakán.

1. pásztor

Milyen csodásan szép az éjszaka!
Hogyan ragyog ma tengercsillaga!
Szikrázó gyémántpor maga a tejút
De boldog, ki majd a mennybe jut.

2. pásztor

Pásztortűznél sokkal szebb az ég
A millió szép fény ragyogva ég.
S bár kialszik tüzed, fényed, életed,
De él az Úr a csillagok felett!

3. pásztor

Úgy szeretné tudni a szívem,
De azt nem tudja senki, senki sem,
Szeret-e igazán az Isten engemet,
Vagy rólunk örökre megfeledkezett?

4. Pásztor

A Messiás! E nagyhatalmú Úr,
Uralkodik és élünk boldogul.
Elmondja nekünk: Isten szeret-e,
Hogy vezet-e út innét a mennybe?

A Messiás! De jaj, ki tudja azt,
Megérjük-e ezt a szép tavaszt,
Mikor jöttére minden kivirul,
S mindenki hinni, bízni megtanul.

Mesélő:

Ebben a pillanatban ím láss csodát,
Mennyei fény ragyogta be az éjszakát.
A sötétségből világosság támadt
Megdöbbent e jelre a pásztorcsapat.

Angyalok szóltak az égből le a földre,
Elmondták mi az Isten üzenete.
Jelet súgtak pásztorok fülébe,
Melytől teljes lett szívük öröme.

Angyalok kara:

Ne féljete, jó hírt hozok,
Jöjjetek ide bátran:
Megszületett a Megtartó
A Dávid városában!

Pásztorok mit féltek? Örömhírt kiáltunk
Megszületett íme, akit régen vártunk!
Betlehem városába – íme örüljete –
A Megtartó Jézus épp ma megszületett.

Dicsőség, Dicsőség a magas mennyekbe,
Békesség, békesség költözzön az emberbe
Isten Fia földre jött értete
Nem vagytok többé elveszettek!

Ne aggódjatok hát jó pásztorok,
Isten nektek örömet adott
Fiát küldte értete a földre,
Hogy a bűnt és halált végleg eltörölje.

Ragyogó fényt hoztam odafentről
Mert nagy ajándékot kaptunk az Istentől,
Zengjen angyal ének! A csillag szikrázzon!
Jézus születése ünnep a világon.

Dicsőség a nagy Istennek,
Dicsőség a mennyben!
Békesség itt minden igaznak,
Áldás, békesség e földön lenni!

5. Pásztor:

Mi történt itt uram fia,
Megszólított minket Isten angyala
Seregei a magas égnek,
Vendégségbe hozzánk tértek.

Szavam sincs már, mit mondhatnék,
Angyalszón, mit meghallék
Kapjuk magunkat hát, és induljunk,
Betlehemig meg se álljunk.

Várjatok meg, én is megyek,
Jézusommal, hogy ott legyek.
Nem akarok én itt maradni
Megyek neki tisztelet adni.

Mesélő:

A pásztorok elindultak ahogy mondták
Elmúlt róluk a nagy fáradtság.
Vitte őket a szívük Betlehembe,
A megszülető Isteni gyermek közelébe.

Ajándékot is vittek magukkal,
Tele volt a szívük várakozással.
S mikor megérkeztek nagy áhítattal,
Leborultak Uruk elé hódolattal.

Mesélő:

Mária és József nem értik mi történik,
Puszták népe, hogy náluk megjelenik.
Fogadják őket szívéjese, n,
Köszöntik őket egyszerűen.

Mária:

Jó pásztorok, gyertek be mindnyájan
Köszöntünk e szegény istállóban
Egyszerű e szállás, de nem adatott más,
Így jött el e világra a Messiás

József:

Barátaim, üdvözlünk titeket
A kis Jézushoz, hogy eljöttetek,
Köszönjük az ajándékot, kedvességet
Isten szeretete küldte e Gyermeket.

6. Pásztor:

Itt van hát a gyermek, kiről angyal szólott,
Oly csodás, amit ma két szemem láthatott
József és Mária, adjon Isten nektek!
Tudjátok-e ki lesz ez a kicsiny gyermek?
Angyalok hirdették nekünk a pusztában,
Messiásunk, Megváltónk itt van-e jászolban.

Mesélő:

Csodálkozik József, Mária is ámul.
Szívében forgatja e szavakat mától.
Nyájukhoz pásztorok szépen visszatérnek,
Dicsérik az Istent ameddig csak élnek.

Jöttek aztán még a gyermekhez
Csillag-vezette bölcsek a felkelő fényhez.
S kik megtalálták őt, boldogok lettek,
Hisz megváltásra és békére leltek.

S ezen a szent napon minden évben
Jézus földre jöttét ünnepeljük itt lenn.
Mindenhol a földön róla szól az ének.
Dicsőség a mennyben az Istennek.

Apó: Na, itt a vége a történetnek. Ám valójában
ezzel még nem fejeződött be. Ezt a történetet tovább
írta Isten, és belhelyezte most a ti szívetekbe. A
nagy kérdés, mihez kezdetek vele.

1. lány: Én szóhoz sem jutok. Csodálatos ez a
történet, és mélyen megérintett. Alig várom, hogy
otthon elmeséljem.

2. lány: Lehet, sőt biztos, hogy senki sem fogja
elhinni, mi történt velünk.

1. lány: Most nem rólunk van szó. Kit érdekel, hogy
mit gondolnak mások. Akkor is mindenkinek tudnia
kell, hogy van valaki, aki értük is eljött a mennyből.
Na gyere, menjünk, még sok dolgunk van.

2. lány: Hova megyünk?

1. lány: Hát, mivel ma karácsony van, és hallottuk a
történetet, megyünk a templomba. Aztán meg
hazamegyünk, és elmondjuk, mit hallottunk, mi
mindent tanultunk.

2. lány: Mehetünk.

Elbeszélő: A két lány megérkezett a templomba.
Hamarosan elkezdődött az istentisztelet, és egy
gyermek szavalni kezdte a következő verset.

Zengjete harangok! Zengjen hálaének:
Dicsőség magasban az ég Istenének!
Szeretet ünnepén Megváltó született,
Akiben testté lett az igaz szeretet.
Betlehemi csillag, ragyogd be az utat,
Amelyen az ember Jézushoz eljuthat.

Szeretet szent lángja világíts, melegíts!
Hozzá eljutni utunkon Te segíts!
Ajándékul neki a szívünket visszük,
Hogy igaz megváltónk, tiszta szívvel hisszük:
Győzzön a szeretet! Legyen áldott béke!
Legyen mindig boldog karácsony emléke.

**Aldott karácsonyt
kívánunk!**

Túrmezei Erzsébet: Karácsonyeste

*Karácsonyeste. Hangulatok szállnak...
Fehér hópelyhek... fehér angyalszárnyak...
Szélid meleggel van szívéünk tele.
Aztán - megyünk tovább, sötét lesz újra,
csillag nem ég, utunk hóval befűjja
bús életünknek dermesztő tele.*

*Karácsonyeste... Ó, csak gyermekemlék!
Szívéünk kérdezőe ver. Emlékszel még?
És éled, újul sok csodás mese.
Aztán megyünk tovább. Reánk tipornak
szürkén a gondok, hogy mit hoz a holnap,
és nem kísér már az emléke se.*

*Karácsonyeste. Csoda! Vég és kezdet.
Világosság és élet született meg,
hol halál volt csak, naptalan sötét.
Élet, Aki életét letette,
a szent szeretettel magára vette
a megváltásnak emberköntösét.*

*Karácsonyeste! Csoda! Új teremtés!
A kegyelem, az élet megjelent és
kincseivel lelhem feléd siet.
Egyedül, úrván tovább mért haladnál?
Van Megtartód, akit ha megragadtál,
Kegyelem, élet, minden a tiéd!*

Templomba hív a harang!

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülette elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” (Lukács evangéliuma 2,1–7)

„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt. Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívott minden főpapot és a nép írástudóit, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: „Te pedig, Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.”

Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, és gondosan kikérdezte őket, hogy mikor jelent meg a csillag, majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjete el, és kérdezősködjete a gyermek felől; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!

Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttiük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” (Máté evangéliuma 2,1–11)

Mennyei Atyánk, minden élet forrása!

Ünnep van. Itt vagyunk előtted. Add, hogy ne csak testben, hanem lélekben is megérkezhessünk Hozzád. Megpróbáltuk. Talán sikerült is... Botladozunk, de próbálkozunk a Tőled kapott erővel, kitartással és reménységgel. Te látod életünket, örömeinket és bánatainkat. Látod, honnan jövünk, és merre tartunk. És azt is tudod, hogy ez a világ, hogyan él azokkal a javakkal, amelyeket nekünk adtál: Teremtő a teremtménynek. Kérünk, bocsásd meg nekünk, hogy ezt nem látjuk, vagy nem értékeljük igazán.

Fiad születésének napján kérünk add, hogy családjunkban béke, szeretet és meghitt együttlét legyen, abban a lelkiületben, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlünk a Te nevedben, ott vagy Te is. Téged várunk! Kérünk, jöjj el a mi szívünkbe és otthonainkba, és maradj velünk.

Köszönjük, hogy ezen az estén mind itt vagyunk, hogy örüljünk: Jézus eljött hozzánk és megajándékozta önmagával ezt a sötét világot. Köszönjük Úr Jézus, hogy Te vagy a Fény, aki új életet hoztál. A legnagyobb karácsonyi ajándékot vállaltad: emberré lett az Isten.

Lehet tökéletes karácsonyunk itt, e tökéletlen világban? Lehet. Veled, Urunk. Add meg kérünk azt a kegyelmet ma nekünk, hogy együtt ünnepelhessünk Veled és szeretteinkkel a Te Templomodban az Atya és a Szentlélek közösségében. Ámen!

Kedves Testvérek!

Mi a karácsony? – Micsoda kérdés... De felteszem újra: Tudod-e mi a karácsony? Színes fények, ízek, illatok, díszek, ajándékok, izgalom, közösség? Nem is olyan könnyű megválaszolni ezt a kérdést. A világ egy részén csupa fény, színek, rengeteg mosoly, feltételek sokasága, hogy ha mindent így csinál, akkor varázslatos lesz az ünneped. Varázslatos... A karácsony varázslat? – Ha az, akkor csak egyetlen pillanatig tart, s továbbit mielőtt megélhetnénk, sőt élvezhetnénk. A média, az internet ezt sugallja felénk: csupa giccs és megtervezett szemfényvesztés. Valahogy úgy érzem, ez nem a karácsony.

A másik oldalon pedig látunk rengeteg szenvedést e világon. Belesajdul a szívünk. Az egyik legmegindított irodalmi alkotás, mely a karácsony fájdalmas voltát ragadja meg, a Kis gyufaárus lány története. Ha erre gondolok, akkor azt látom, ilyen az a karácsony, ahol csak az ember van jelen. Ha ez a karácsony, akkor az csak fájdalom és sírás. De nem hiszem, hogy ez lenne csak.

Milyen volt az első karácsony? Most hallottuk az igéből. Nem volt varázslatos. De nem volt szívszaggatóan fájdalmas sem. Az első karácsony meglehetősen egyszerű volt. Ezért nem baj, ha mienk is az. Ez természetesen nem jelenti, hogy nem volt változatos és megható. – Nézzük meg, hogy történt!

1. Mindenki úton volt. Munkából estek bele az ünnepbe – igazából nem is tudták, hogy azzá lesz az az este. Ez mindenkinek mást jelentett.

Mária és József a törvény szavát követte. Népszámlálásra haza kellett menniük a szülőföldjükre, hogy összeírják őket. Biztos vagyok abban, hogy Mária ezt akarta akkor a legkevésbé, de menni kellett. Nincs választás. Megerőltető volt, de náluk a törvény volt az eszköz, hogy célba érjenek.

2. A bölcsek a tudomány vívmányait követték. Ők voltak az innováció, a fejlődés emberei. Megértették a csillag útját, annak jelentését, s mint a mágnes vonzotta őket és követték. Tudták, hogy a világ legnagyobb eseménye felé tartanak. Olyanok, mint a mi nagy magyar Nobel-díjasaink. Olyan kutatók, akik soha nem adták fel, mert tudták, hogy ott a cél, s azt el is fogják érni.

3. S végül ott voltak még a pásztorok is. Ők a munka világából jöttek. Az egyik legkeményebb és leginkább megvetett munka volt az övék. Nem is nézték őket semmibe. Nem sokat számítottak, hogy élnek vagy halnak a pusztában. De az angyal szava éppen őket szólította meg. Őket, a semmiket, az ismeretlenek, a kisembereket...

Te, honnan jöttél? Miből érkeztél? Úton voltál? Rohantál? Kapkodtál? Siettél? – Itt vagy. Jöttél a hívó szóra? A harang szavára? Volt csillagod, mely ide vezetett? Láttad a plakátot? A Facebook posztokat az adventi kalendáriumunkban? A gyermeked, unokád, testvéred, szülőd, nagyszülőd szava hozott? S nagyon vársz valamire? Itt vagy. – Várakozásodat Isten ígérete teljesíti. Vagy a „törvény” hozott? Az, hogy szenteste illik elmenni a templomba. Nincs ezzel baj, mert te is a legjobb helyre érkeztél meg. Oda, ahol valami nagy dolog történik. Vagy a pusztaságból jöttél? Azt se tudod, hogy kerültél ide. Melyik angyal szavára jöttél? Mindegy. Itt vagy. A legjobb helyen.

*„Arany szárnyú angyal
száll a földre le,
Ragyog, mint a hajnal,
Isten hírnöke.*

*Halleluja, hozsánna glória,
Eljött hozzánk, a mennyei Király!
Üdvözlégy, Úr Jézus,
Isten egy Fia!*

*Tiszta szűztől nékünk
Gyermek születék,
Jesse termőága
kivirágozék.*

*Halleluja, hozsánna glória,
Eljött hozzánk, a mennyei Király!
Üdvözlégy, Úr Jézus,
Isten egy Fia!*

*Hirdeti az angyal:
Jézus született,
Világ Megváltója
értünk ember lett.*

*Halleluja, hozsánna glória,
Eljött hozzánk, a mennyei Király!
Üdvözlégy, Úr Jézus,
Isten egy Fia!”*

(Arany szárnyú angyal)

Az angyal éjjel érkezett. A fény ekkor látszik a legjobban, mivel a sötétben van rá igazán szükség. Isten is az életünk legsötétebb napján jön el, hogy a legegyszerűbb dolgokban megmutassa az Ő legnagyobb tervét. (Max Lucado nyomán). Ez pedig így hangzik: „*Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuelnek nevezik*” – ami azt jelenti: *Veliünk az Isten.*” (Mt 1,23).

Jézus születésénél ott voltak a messziről, útról érkező idegenek, ott voltak a kemény munkából becsesek és ott volt egy család, s mindnyájukat a Gyermek, a megszületett, a földre érkezett Isten kapcsolta össze. Örökké és elválaszthatatlanul.

Testvéreim! Így vagyunk együtt. Sokan, sokféleképp érkeztünk. De a Csillag alatt mind együtt vagyunk. Az ígéret beteljesedett: az Isten a földre jött. Megérkezett. Köztünk van.

Mi a karácsony? Csendben hallgatni, megérteni az Isten üzenetét. Letörölni egy könnyecseppet, megfogni egy kezét, átölelni azt, aki melletted van, érezni azt, ahogy él. Hitet teremteni ott, ahol már rég veszni látszik. Tudod, mi a karácsony?

*„Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.*

*Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget.
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra.”*

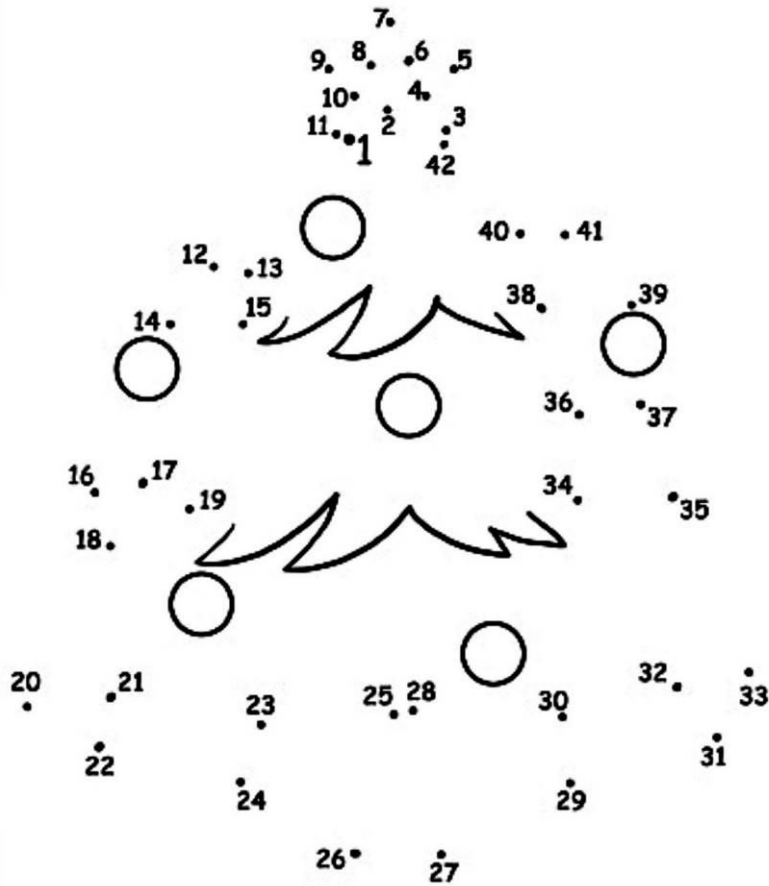
(Ady Endre)

Amen.

(KVK)

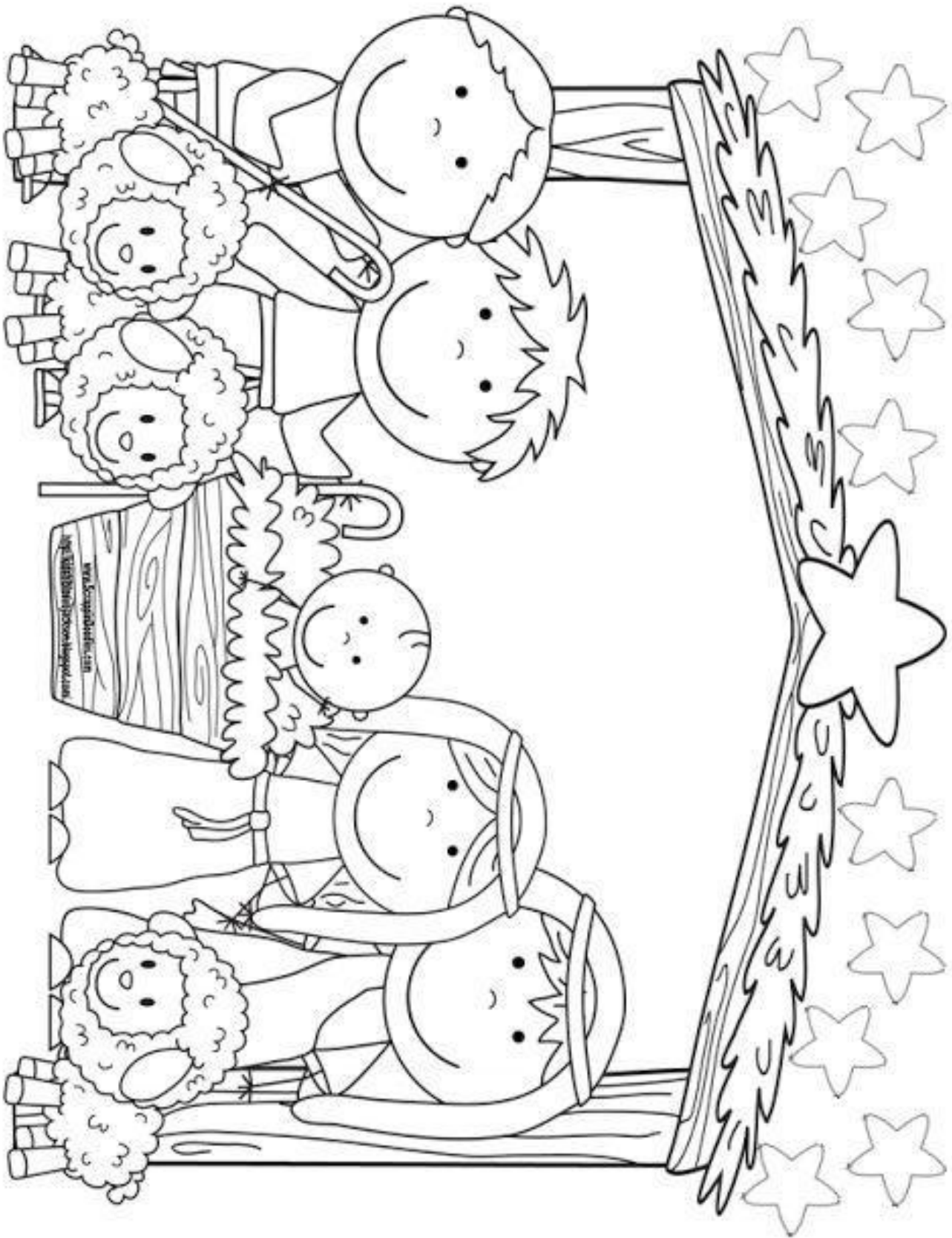
Gyerekkoldal

Kösd össze a számokat!

Színezd ki a képeket!

Nőszövetségi körkép - Tiszamogyoróstól Makóig

Az őszi hetek aktívan teltek Nőszövetségünk életében, hiszen ahogy mondani szoktuk olyan távolságot jártunk be, mint Makó Jeruzsálemtől. A hasonlat, ha némileg túlzás is, azt mindenképp érzékelteti, hogy az egyik legszűkebb kis szabolcsi falutól egészen Makó városáig látogattuk sorba a helyi nőszövetségeket és színvonalas, szeretetteljes rendezvényeiket. Álljon itt egy kis ízelítő – s reméljük, egyre többen kapnak kedvet arra, hogy csatlakozzanak hozzánk. Mindenkit szeretettel várunk!

A Szabolcs-Beregi Református Egyházmegye területén, **Tiszamogyorós** községben működő, **Novák Olga Református Nőszövetség** töltötte be a házigazda szerepét 2024-ben a megyei nőszövetségek konferenciájának megrendezésekor. Igei mottónk: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket.” (Efézus 1,3) volt. Mintegy 160 nőtestvér regisztrálásával és több érdeklődő gyülekezeti taggal telt meg református templomunk, 10 különböző helyről érkeztek nőszövetségek képviselőiben: Debrecen, Eperjeske, Érbogyoszló /Románia/, Kisvárdá, Makkoshotyka, Sarkad, Sátorlajújhely, Tiszaszentmárton, Zsurk és Tiszamogyorós.

Nagytszteleitű **Koncz Imre** esperes úr, nyitó áhítatában János evangéliuma 12,46 alapján hirdette az ígét: „Én világosságnak jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben.” Prédikációjában kiemelte, hogy a nőszövetségi tagok is a világosság felé igyekezők, és arra terelgető személyek.

A köszöntések után **dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta**, a Sárospataki Református Teológia nyugalmazott professzorasszonya tartott előadást: „Isten országa közöttetek, bennetek, eljövendő” címmel. Bibliai idézetekkel, összefüggésekkel rávilágítva tette szemléletessé, elgondolkodtatóvá a témát. Elragadó előadása lekötötte mindannyiunk figyelmét.

Ezt követően **dr. Koncz-Vágási Katalin** országos nőszövetségi elnökünk szólt hozzánk. Kiemelten foglalkozott az ilyen jellegű találkozók fontosságával, a kapcsolatok kiterjesztésére az egész Kárpát-medencére. Szólt a Kárpát-medencei Imanap fontosságáról, az ima erejéről. Említést tett a Zsindelyné Tüdős Klára-díj jelentőségéről, amelyet a nőszövetség életében kiemelkedő munkát végző nőtestvérek kapnak meg minden évben.

Dr. Gaál Botondné dr. Czegléd Mária a Tiszántúli Nőszövetség elnöke az előttünk álló feladatokat ismertette. A 2025. év jubileumi év lesz. Zsindelyné Tüdős Klára újonnan megjelent könyvére is felhívta

figyelmünket. Szólt az imnapok jelentőségéről, és a nőszövetség küldetéséről napjainkban.

Az előadások között gyermekek szavalata, éneke színesítette napunkat. Bőséges és tartalmas ebéd következett, melynek elfogyasztása után egy 4. osztályos általános iskolás fiú „legényes” táncát nézhettük meg.

Délután újra megtöltöttük a templom padjait, és a résztvevő nőszövetségek bemutatkozása következett. Elmondták, hogy mivel foglalkoznak, mivel segítik a gyülekezeteiket, hogyan töltik be nőszövetségi feladataikat. Ötleteket adó, derűt keltő beszámolók voltak. Hálásan köszönjük őszinteségüket! Minden jelenlétől szerény ajándék átadásával köszöntünk el, bízva abban, hogy újra találkozhatunk. Nagy élmény volt hittársainkkal, távoli települések nőszövetségi tagjaival találkozni, eszmét cserélni, közösen megélni hitünket, egy-egy eseményt, s hallani Isten országáról, a ránk váró feladatokról. Legyen áldott minden résztvevő! Köszönet és hála mi Urunk Jézus Krisztusnak! Mindenkor Egyedül Istené a dicsőség!

Gáll Andrásné

a Tiszamogyorósi Novák Olga Nőszövetség elnöke

**„Legyetek készen mindenkor számot adni
mindenkinek, aki számonkéri tőletek a
bennetek élő reménységet!” (1Péter 3,15)**

Évről évre visszatérő esemény a **Tiszántúli Nőszövetség** életében az **őszi berekfürdői konferencia**. Örömmel és hálaadással gyűltünk össze ismét a testvéri szeretet és együvé tartozás gyakorlására. Soha nem voltunk még ennyien, megtöltöttük a Megbékélés Házát. Legtöbben a Tiszántúlról érkeztek a testvéreink, de jöttek a Dunántúlról, a Dunamellékről, a Királyhágómellékről és a Felvidékről is.

Gilicz Andrásné szentesi lelkésznő, a kerületi nőszövetség titkára áhítatával (Jn 4) és bevezető gondolataival kezdődött a konferencia, majd **Hadbázi Tamás** esperes mutatta be a Debreceni Egyházmegye életét és szolgálati területeit. Szép és érdekes drónfelvételeket láthattunk az egyházmegye templomairól, intézményeiről. Ez új volt számunkra. Minden reggel imaközösséggel kezdtünk és este áhítattal zártunk. A szolgálatot a jelenlévő lelkésznők és teológiai hallgatók végezték.

Péntek délelőtt komoly előadásokat hallhattunk a tanítványság kérdéséről. **Dr. Gaál Botond** teológiai professzor a **Tanítványság lényege** című előadásában szólt a környező kultúrák és a választott nép iskolarendszeréről, és bemutatta, milyen lényeges változást hozott az újszövetségi kor tanítvánnyá

nevelésének gyakorlata. Jézus ugyanis nem tananyagot tárt a hallgatóság elé, hanem elhívta tanítványait, akik egy életre szólóan követték Mesterüket. A keresztyénség pedig arra nevelte a gyermekeket, fiatalokat, hogy Jézus Krisztust kövessék az életük gyakorlatában, és váljanak az Ő hű tanítványává.

Püski Dániel – Szécsi Andrásné Emma néni unokája –, a Debrecen-Úrréti Missziói Egyházközség gyülekezetalapító lelkésze a gyülekezetépítés, a tanítvánnyá tétel gyakorlati kérdéseiről szólt. Beszért a „Tanúim lesztek”, lelkészeknek és aktív gyülekezeti tagoknak szóló egyéves missziói tanítvány- és munkatársképzésről.

Dr. Gaál Botondné dr. Czegléd Mária kerületi nőszövetségi elnök ismertette az előttünk álló időszak programjait, feladatait. Megköszönte a kárpátaljai gyermekek számára most összegyűjtött rengeteg adományt: iskolai felszereléseket, fogápolási cikkeket és pénzadományokat a „Keresztmama program” támogatására. Sajnos a kárpátaljai testvéreink nem tudtak velünk lenni, de imádságos szeretettel gondolunk rájuk szüntelenül.

Köszöntöttük *Erdeiné Csőke Mária* (Manyika) lelkésznőt, a nyírmeggyesi nőszövetség elnökét, aki a 2024. évi Zsindelyné Tüdős Klára-díj tiszántúli kitüntetettje. Szintén köszöntöttük *McIntosh Duncanné Piroskát*, hűséges nőszövetségi tagunkat, a bocskaierti gyülekezet tagját, aki horgolással készített, templomos és bibliai idézetes képeiért szeptemberben a Parlamentben vehetett át kitüntető oklevelet. Csodaszép munkája révén elnyerte az „Érték és Minőség Nagydíj” tanúsító védjegy használatát, és még egy különdíjat is. Képeiből mi is összeállítottunk egy kiállítást a konferencia idejére.

Péntek délután hallhattuk *Albert Bálint*, a DRHE hallgatójának meghatározó bizonyágtételét megtéréséről, hogy miként vált huszonevesen Krisztus követőjévé, és hogyan próbál igazi tanítványává lenni.

Dr. Fekete Károly püspök Pál apostolnak a római gyülekezethez írt levele 8. részéből a 31–39. versek alapján tartott emlékeztető igemagyarázatot: „Ha az Isten velünk, ki lehet ellenünk?”

Az esti áhítaton *Györky Szilvia* alsómagyarországi lelkésznő, a Szlovákiai Református Keresztyén Nők Egyesületének elnöke hirdette az Igét.

Szombaton az imaközösséget a jelen lévő DRHE hallgatók nőszövetségének tagjai vezették: *Lőrincz Johanna* senior, *Mérges Nóra* és *Debreceni Dóra*. A nap folyamán ők is megosztották velünk életük eddigi alakulását, hogy miként lettek Krisztus követői, és hogy miért választották a lelkészi hivatást. Ők, akik résztvesznek a Nőszövetség életében, kikerülve a gyülekezetekbe, bizonyára értékelni fogják a női szolgálat jelentőségét a gyülekezetépítés folyamatában.

Az őszi konferenciát mindig a Kárpát-medencei Imanap témája köré szervezzük. Az idén a liturgiát a felvidéki magyar református nők állították össze, ezért ők mutatkoztak be. Györky Szilvia röviden bemutatta a felvidéki magyar reformátusok életét és szolgálatát, majd igen érdekes előadást tartott tíz híres felvidéki magyar személyiségről. *Nagy Zsuzsanna*, az Ungi Egyházmegye nőszövetségének elnöke – aki történész-kutató – beszélt a Felvidék magyar kincseiről, népviseletekről, régészeti leletekről, hímzésekről, Dobó István egri várkapitány feleségének, Sulyok Sárának, a Felvidék református nagyszónokjának csodaszép ékszereiről.

A konferencián jelen volt az országos nőszövetség vezetősége és más kerületek vezetői is, felkértük őket bemutatkozásra, köszöntésre. Ennek során először *dr. Koncz-Vágási Katalin* országos elnök szólt hozzánk, majd *Lakó Julianna* országos titkár, *Lenkei Barnabásné Hajnalka* országos pénztáros, *dr. Svébisné Juhász Márta* országos elnökhelyettes, a Dunántúli Nőszövetség új elnöke: *Mayerné Pátkay Tünde*, valamint *P. Tóthné Szakács Zita* korábbi országos elnök, dunántúli OIB küldött, a Dunamelléki Nőszövetség elnökhelyettese: *Szabó Zsuzsanna* és végül *Bogya Kis Mária*, a Királyhágómelléki Nőszövetség korábbi, hosszú ideig regnáló elnöke. Ezután nagyon hasznos megbeszélést is tudtunk tartani az országos, kerületi és egyházmegyei nőszövetségi vezetőkkel. Délután a felvidéki testvérek által összeállított imanapi liturgiával ismerkedtünk, felolvastuk a csodaszép imádságokat, és elénekeltük a kijelölt énekeket.

Találkozásunkat vasárnap úrvacsorai közösséggel zártuk. Igét hirdetett *Nagy Zsoltné* biharkeresztési lelkésznő, kerületi elnökhelyettes az 1Pt 3,8–17 íge alapján. Ágendázott *dr. Koncz-Vágási Katalin* sarkadi lelkésznő, az országos nőszövetség elnöke. A „morzsaszedést”, összegzést *Nagy Zsoltné* vezette. A visszajelzések szerint mindenki nagyon jól érezte magát, testileg-lelkileg felüdülve térhetett haza otthonába. Ezekért a tartalmas, imádsággal, énekléssel, íghallgatással, ismeretszerzéssel, egymás meghallgatásával töltött szép, nyugodt napokért Istennek legyen hála!

Dr. Gaál Botondné dr. Czegléd Mária
elnök, TTRE Nőszövetség

Lépésről lépésre – Ígéretből ígéretre

2024. november 30-án a **Bihari Református Egyházmegye** nőszövetségei által szervezett Találkozóra több, mint 40 résztvevő érkezett – határon innen és túlról. A *sápi* Bojtor Imre – Művelődési Házban megrendezett alkalmon *Nagy Zsoltné Katalin* tiszántúli elnökhelyettes és *Tóth Tibor*

esperes úr köszöntője után *dr. Koncz-Vágási Katalin*, a Református Nőszövetség országos elnökének nyitóáhitata következett korunk kihívásairól, a női és a férfi lét kérdéseiről, istenképységünk jelentőségéről az 1Mózes 1,17 tükrében.

Mindezek után *dr. Kustár Zoltán* egyetemi tanár (DRHE) „Élő ige mint beteljesedett ígéretek” c. előadását hallgattuk meg. Az előadás úgy ábrázolta a hívő embert, mint aki ígéretek között él, és lépésről lépésre, közösségi és/vagy személyes ígéretről ígérethez halad Isten felé. A keresztyén embert a múltban beteljesedett ígéretek megerősítik, a jövőben beteljesülő isteni ígéretek meg reménnyel töltik el a hétköznapiakban. Hiszen hitünk középpontjában a Krisztusban már beteljesedett és még beteljesülésre váró ígéretek állnak: Isten szenvedő szolgálója és a világ győzedelmes ura a mi Megváltónk! Az állítás első része a kereszten igazolódott, míg a második Krisztus visszajövetelekor lesz teljesen nyilvánvalóvá...

A találkozó zárásaként a Szlovákiai Keresztyén Református Nők Egyesülete által előkészített Kárpát-medencei Imanapi istentiszteleten vettünk részt. *Papp Tiborné* lelkész nő szolgált közöttünk, és tíz asszonytestvér imádkozott anyaszentegyházunkért, szolgáltevőinkért, népünkért, családjainkért, a betegekért és a háborús konfliktusok megszűnéséért. Köszönjük az *Órálló zenekarnak*, hogy vezették adventi dicsőítésünket! Hála Istennek, a szervezőknek és a vendéglátó sápi testvéreknek minden (hit)élményért! (*Koncz Karola, Biharkeresztes*)

2024. december első napján a **Nagyszalontai Református Egyházközség** fogadta be a határon túli Bihari Református Egyházmegye nőszövetségeit a Kárpát-medencei Imanap alkalmával. Egy terület, egy nép, határvonallal elválasztva – de csak a térképen – hiszen hitünkben és lelkünkben összetartozunk. Sarkadi csapatunk így készült és volt jelen a felemelő kulturális műsorral kibővített Imanapon. Újra átélhettük: összetartozunk.

Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.” (1Mózes 1,27)

Fáradt vagyok. 'Azt sem tudom, merre vagyok előre.' 'Azt se tudom, hogy fiú vagyok vagy lány?' Talán mindannyiunk száját elhagyták már ezek a mondatok, utalva arra, hogy olyannyira összesűrűsödött az élet velünk vagy épp körülöttünk, hogy már a legalapvetőbb dolgok sem olyan egyértelműek. Néhány éve még egyértelmű volt mindez a számunkra, hiszen épp azt akartuk ezzel

az ellentéttel kifejezni, hogy azért a legalapvetőbb dolgokkal – minden nehézség ellenére – tisztában vagyunk. S lám ma ez mennyire megváltozott..., mennyire szószerinti értelművé vált.

Isten azonban azt mondja nekünk, hogy férfivá és nővé, úgy is lehetne mondani, hogy hímneművé és nővé / asszonyivá / női neművé teremtett minket. Az emberi létezés alapja, hogy két neműek vagyunk: férfiak és nők. Csak így ebben az egységben lehetünk azok, amiknek Isten megteremtett bennünket: az Ő képmásai. Embri létünk lényege, hogy eredendően férfiak és nők vagyunk. Így, ebben az egységben. És ez az istenképőségünkre nézve felbonthatatlan egységet alkot.

Olyan egyszerű ez a kijelentés: férfinak és nőnek teremtve. S talán napjainkig egyszerűnek vagy legalábbis egyszerűbbnek tűnt a megélése. Ma azonban szembe kell néznünk azzal a kérdéssel: hogyan. Hogyan válunk igazán férfivá és nővé? Hogyan tudjuk ezt megélni?

A gyermekek, mikor átlépik a 10 éves „álomhatárt”, egyre jobban megélik, sőt fel is fedezik, hogy ők fiúk, és férfiakká válnak, vagy pedig lányok, akik nővé érnek. Egyre jobban előjönnek azok a különbségek, hogy ők a fiúk, az erősek, a bátrak, míg ott vannak a lányok, akik sokat puszognak, és egyre jobban figyelnek arra, hogyan néznek ki. A fiúk igazi férfiakká és a lányok igazi nőkké csak az egymással való társas kapcsolatban válhatnak. Habár nem tudatosul bennük, de a lányok tanítják a fiúkat férfisságra, a fiúk pedig a lányokat nőiességre. Így formálódunk teremtettségünk teljes és valódi megélésére, betöltésére, hogy jobb férfiak és nők legyünk a másik számára.

A mesék is erre tanítanak. A hős lovagok megküzdnek, még a gonosz sárkányt is legyőzik a királykisasszony kezéért. A királykisasszony pedig szépsége teljességében várja leendőbelijét, s e küzdelem és türelmes várakozás során lesznek érett férfivá és nővé, akik majd családot is alapítanak. Az életben külső és belső nehézségekkel egyaránt meg kell küzdenünk. Ki kell állnunk az élet nagy próbáját egymásért, majd pedig együtt a másikkal. Oh, hogy mennyit tudnánk erről személy szerint is mesélni...

A férfiak a nőkhez képest férfiak, míg mi nők a férfiakhoz képest vagyunk nők. Nincs más viszonyítási norma. Nincs harmadik út. Gondoljunk csak az első emberpárra: Ádámra és Évára. Őket semmilyen elvárás nem befolyásolta, semmilyen teher nem nyomta. Ők maguk voltak a legegyszerűbb társadalom: férfi és nő egysége, akiket Isten az életre teremtett. Életre, melyet továbbadhatunk.

Párvalasztás. Házasodás. Otthonteremtés. Gyermekvállalás. Mind-mind formál továbbra is bennünket férfiakká és nőkké. Nincs olyan életkor,

nincs olyan állapot: szegénység vagy gazdagság, nincs olyan élethelyzet: háború vagy béke, amely ezt megváltoztatná. Jeremiás próféta a fogságba hurcoltaknak is arról ír, hogy a teremtési rend megélése a megmaradás záloga: „Építetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Házasodjatok, szülessenek fiaitok és lányaitok! Házasítsátok meg fiaitokat, és adjátok férjhez lányaitokat! Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok azon a helyen, és ne fogjatok! Fáradozzatok annak a városnak a jólétén, ahová fogságba vitellek titeket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak a jólététől függ a ti jóléteket is!” (Jer 29,5–7)

Testvérek! Nők és férfiak! Csak így, együtt és egységben élhetjük meg és teljesíthetjük be alapigénk másik kijelentését, hogy Isten képmására, hasonlatosságára lettünk teremtve. Mit jelent ez? Azt, hogy ugyanúgy nézünk ki, mint Isten? Nem. Úgy gondolkozunk? Nagyon nem. Úgy érzünk? Nem. Képesek vagyunk olyan jól dönteni? Nem. Képesek vagyunk úgy megbocsátani, mint Ő? Nem. Akármennyi kérdést is teszünk fel, azt kell válaszolnunk: nem. Semmiben sem vagyunk olyanok, mint Ő. Az eredeti kifejezés pontosan erre irányul: nem vagyunk olyanok, csak hasonlóak. Hasonlóak, hadd tegyem hozzá, legtöbbször még az is haloványan. Minden baj forrása, mikor az ember elhiszi magáról, hogy olyan, mint az Isten.
„Egyszer egy tudós odaállt Isten elé:

– No, ide figyelj te nagy Isten! Igazán beláthatnád már, hogy rád nincsen szükség. Nézd, mi tudósok már mindent problémát megoldottunk, minden dolgot fölfedeztünk. Ismerjük a gének titkait, sőt manipulálni is tudjuk. Az atomenergiával olyan erőket vagyunk képesek felszabadítani, amiről eddig soha senki még csak nem is álmodott. Űrkutatásaink annyira jól mennek, hogy ma-bolnap meghódíthatjuk talán az egész galaxist. És még hosszan sorolhatnám, hogy mennyi mindenhez értünk mi emberek. Úgy hogy beláthatnád, most már nincs rád szükségünk. Igazán nyugdíjba vonulhatnál.

Isten csak mosolygott a tudós pökbendi kirohanásán, majd így válaszolt:

– Rendben van, hajlandó vagyok nyugdíjba menni, ahogyan kérted, de előtte még utoljára csináljunk egy versenyt.

– Semmi akadálya – húzta ki magát büszkén a tudós – nincs olyan probléma, ami elől megfutamodnék!

– Mit szólnál hozzá, ha embert teremtenék.

– Mi az nekem! Kezdehetjük is!

– És arra gondoltam – folytatta Isten – hogy csináljuk úgy, mint én annak idején Ádámmal.

– Mi sem egyszerűbb! – mondta a tudós, majd lehajolt, hogy elkezdjen dolgozni a föld porából.

– Nem, nem! – csóválta meg a fejét Isten – Csak saját anyagot használhatsz!”

Isten a semmiből teremtett bennünket épp ilyenek, amilyenek vagyunk. Férfivá és nővé, hogy megmutathassuk Őt ebben a világban, hogy

képviseljük Őt. Lelke által képessé tett erre bennünket, hiszen az istenképűség magában foglalja a szeretni tudás képességét is. János apostoltól tudjuk: Isten maga a szeretet. A szeretni tudás képessége különbözteti meg az embert a többi teremtménytől: legyen az növény vagy állat. Az égitesteket, a madarakat vagy a halakat nem a maga hasonlatosságára alkotta meg Urunk, ezért nem is szerethetnek úgy, mint mi. A szeretet összekapcsol minket a Teremtővel és egymással, de meg is különböztet a többi teremtménytől.

Férfiként és nőként élj úgy, hogy életedből megismerjék a szerető Isten gondviselő jelenlétét. Élj emberként úgy ebben az embertelen világban, hogy társa és felebarátja légy a melletted állónak! Éljük bele mindennapjainkba Isten teremtő akaratát férfiként és nőként.

Olyan ez, mint a nemzeti zászló. A zászló maga csak egy bot és egy darab anyag. Mégis elmondhatatlanul több: ahol kitűzik, ott van mögötte egy nép hatalmi területe, sőt még inkább egy nemzet szíve és lelke. Kosztolányi Dezső szavaival élve, még akkor is, ha megtépázott, meggyötört:

*Csak bot és vászon,
de nem bot és vászon,
hanem zászló.*

*Mindig beszél.
Mindig lobog.
Mindig lázas.
Mindig önkívületben van
az utca fölött,
föllengő magasan
egész az égben
s hirdet valamit
rajongva.*

*Ha már megszokták és rá se figyelnek,
ha alszanak is,
éjjel és nappal,
úgyhogy egészen lesoványodott,
s áll, mint egy vézna, apostoli szónok
a háztető ormán,
egyedül,
birkózva a csönddel és a viharral,
haszontalanul és egyre fonságesebben,
lobog, beszél.*

*Lelkem, te is, te is -
ne bot és vászon -
légy zászló.*

Maradjunk meg mi is így férfinak és nőnek, hordozva istenképűségünk felelősségét és áldását. Ámen

(KVK)

Adventi készülésünk zárásaként 2024. december 14-én **Makón** láttuk meg „a csodát”, melyre a Csongrádi egyházmegye nőszövetségi találkozója hívott. Korán reggel indultunk, nagyon jó hangulatban, de azt alig sejtettük, hogy mi vár ránk. Családias hangulat, hívogató környezet és meleg fogadtatás. A

Az igei szolgálatokat az egyházmegye esperese, *Juhász András*, illetve a házigazda gyülekezet lelkipásztora, *Kondrát Zoltán* végezték.

A nap tanítását *P. Tóthné Szakács Zita*, az országos nőszövetség „örökös elnöke” tolmácsolta: Vallás, HITvallás címmel. A tőle megszokott módon olyan szeretettel és őszinteséggel, mely mindnyájunkat nem csak megérintett, hanem el is gondolkodtatott. Az, hogy ez mennyire így történt a kiscsoportos beszélgetésekben derült ki igazán. Olyan bizalmi légkör alakult ki köztünk, ismeretlen emberek között, melynek egyetlen titka csak az, hogy mind éreztük: Jézus követői vagyunk. Ő hozott ide minket. Ő az, aki összeköt bennünket.

Ebéd után pedig elcsendesedére invitáltak a szervezők. *Koncz-Vágási Katalin*, országos elnök vetített képes közös imádságra, éneklésre és hitvallásra hívott. Mindez úgy vált különlegessé, hogy a mellettünk lévőnek „lámpást” és üzenetet adtunk. Különleges és meghitt közösség alakult belőlünk az Ige fényénél, melyet a Világ Világosságából merítettünk.

A nap koronáját pedig a békési református templomban kaptuk meg, hiszen a *Szentegyházi Gyermekfőbarmónia* csodálatos adventi koncertjének részesei lehettünk.

NŐSZÖVETSÉGI IMALÁNC

Pásztor Ádám agresszív agydaganatban szenvedő református teológus, 4 gyermekes családapa gyógyulásáért

Mindenható Atyánk! Szeretnek, gyógyításnak és vigasztalásnak Istene!

Hozzád jövünk, hogy leboruljunk, hogy magasztaljunk, hogy dicsérjünk Téged. Azt az Istent, akitől e törekeny életünket kaptuk. Azt az Istent, aki drága szereteteinkkel megajándékozott bennünket, hogy együtt járjuk utunkat örömben és bánatban, egészségben és betegségben, félelemben és bizonyosságban, de Rád tekintő és Hozzád könyörgő hittel.

Urunk, édesanyákként, feleségekként, asszonyokként eléd hozunk egy családot, ahol az édesapa olyan betegséggel kell küzdjön, mely korlátok közé szorított értelmünknek felfoghatatlan. Hatalmas fájdalom és hatalmas küzdelem most az élete. Mégis mikor megszólal, szavai tanítanak minket. Minket, akik nem ismerjük őt, akik nem küzdünk ilyen betegséggel. Tanít alázatra, odaszánásra, hitre, annak megvallására és megélésére.

Úr Jézus Krisztus! Te tudod igazán, mi az a fájdalom és küzdelem, mely most Ádám testében és lelkében zajlik. Hisszük, hogy a kór legyőzésében Vele vagy. Hisszük, hogy olyan orvosokat, kutatókat és ápolókat adsz neki, akik a tőled jövő tudást és szeretetet ötvözik. Értük könyörgünk, akik e kezelést végzik. Adj nekik bölcsességet és türelmet, hogy képesek legyenek a legjobb döntéseket meghozni a gyógyulás érdekében. Kérünk, hogy a speciális gyógyszerek hatékonyan működjenek. Áldd meg értelmüket, kezüket, egész valójukat, hogy ne csak vezetők, hanem társak is legyenek a betegség legyőzésében.

Könyörgünk a Pásztor családjáért: a feleségért, az anyáért és a gyermekekért, hogy legyen erejük a kezelések hordozására, a támogatásra, az elindulásra, a megérkezésre, a kérésre, az elfogadásra, a szavak nélküli érintésre és az ölelésre. Jézus, áldd meg őket olyan erővel, hittel és reménységgel, mely a te Igéből táplálkozik: „*aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.*” (Róma 10,13)

Szentlélek Isten! Öleld át e családot, az orvosokat, a barátokat az ismert és ismeretlen imádkozókat, hogy a Tiedként mind Ádám gyógyulásáért szóljunk és tegyünk. Együtt valljuk: „*Minden lehetséges annak, aki hisz.*” (Márk 9,23) Krisztusért kérünk, Atyánk, hallgass meg minket! Ámen

A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljökjetek a reménységben a Szentlélek ereje által.” (Római levél 15,31)

Nagyon nagy örömmel számolok be arról, hogy Pásztor Ádám kezelésért indított imaláncunk „hegyeket mozdított meg”. A szükséges anyagi erőforrás ugyanis összegyűlt, de ami ezzel egyenértékű hír, hogy kiderült, betegsége nem örökletes, így gyermekei nincsenek közvetlen veszélyben.

A külföldi laboratóriumnak sikerült megalkotni a kezelés alapját képező ún. peptidláncot, mely esetében a molekuláris diagnózis és a DNS-elemzés alapján a tumorsejtrel szemben extrém magas immunrendszeri választ valószínűsít. Az elmúlt évtizedekben csak minden 500. esetben láttak ilyen kedvező értéket, így ez tudományos értelemben is kuriózumnak mondható. 2025. első hónapjaiban megkezdődik a terápia. Ádám szavaival élve: „*Teljesen egyértelmű számomra, hogy ennek a csodának élő, eleven magja az az imádságos szeretet és anyagi áldozat, amely a testvérek, a „női imalánc” felől érkezett. Kérlek, add át ezért mindenkinek testvéri üdvözlétemet, köszönetemet, de leginkább annak az örömmel és reménnyel a hírét, amely fényt hozott a sötétségbe, erőt adott az erőtlennek és vezet az úton előre, tovább!*”

Koncz-Vágási Katalin

Gyülekezeti Krónika

Gyülekezetünkben elhunyt és eltemetett:

Papp János, 78 évet élt presbiter testvérünk – Sarkad, Nagykert u. 3/b. Vigasztaló ige: Jób 19,25: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött.”

Jelenések könyve 2,10: „Légy bű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”

***A Mindenható Isten
enyhítse a gyászolók fájdalmát!***

„Nem törik a szenvedő szív
Oly könnyen darabbá,
Csak ellágyul, s az örömré
Lesz fogékonyabbá;

Mint egy lankadt földművesnek
Pihenő tanyája:
Kész boldogság lesz neki a
Szenvedés hiánya.

Ninesen olyan pusztá inség
Hogy magának benne
A halandó egy tenyérnyi
Zöld virányt ne lelne;
És ha ezt a szél behordta
Sivatag fővényel:

Megsiratja... de tovább megy
Örökös reménnyel. –

Sivatagja életemnek!
Van pihenő rajtad;
Vészes hullám! szív-hajómat
Nem szünetlen hajtod;
Ha nehéz bú és nehéz gond
Rossz napokat szerze:
Kárpótolja a nyugalom
Enyhületes perce.”
(Arany János)

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre
eldöntötte szívében, ne kedvetlenül
vagy kényszerűségből, mert
a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
(2Korinthus 9,7)

Kedves Testvéreink!

A Magyarországi Református Egyházban mindenki egyháztagnak számít, akit a református egyház szertartása szerint megkereszteltek, valamint az a nagykorú keresztyén, aki magát reformátusnak vallja. Az egyháztagság ténylegesen akkor valósul meg, amikor valaki valamely konkrét gyülekezethez (egyházközséghez) csatlakozik, és annak tagjává lesz.

Teljes jogú egyháztag az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezet istentiszteletein és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és gyülekezete fenntartásához hozzájárul. Az ilyen gyülekezeti tagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választó joga van és választható az egyházi vagy gyülekezeti választások alkalmával.

A anyaggyülekezetek önfenntartóak, sem az államtól sem a közegyháztól nem kapnak pénzt a működésükhöz. Az **egyházfenntartói járulék** befizetésével, személyes adományozással vagy átutalással, illetve a templomi perselyes adakozással járulhatunk hozzá gyülekezetünk fenntartásához.

Presbitériumunk az évi egyházfenntartás összegét *havi 1000 Ft-ban*, éves szinten *12.000 Ft* összegben határozta meg. Ez az *összeg ajánlás*, hiszen mindenkinek szíve és lehetősége szerint kell eldöntenie, mennyit áldoz gyülekezete működésére.

**Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
számlaszáma:**

**Uni Credit Bank Zrt.
10918001-00000056-54060000**

„Közeledjete az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Jakab 4,8)

HAGYOMÁNYOS ÉS ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat: szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliaióra a Gyülekezeti teremben: szerda délután 4 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban: vasárnap délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

Ifjúsági Bibliaióra: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap du. 14:30

Online Istentisztelet a Sarkad TV-vel közösen – <https://www.facebook.com/tv.sarkad>

www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Műszövetség: hónap első kedd du. 4 óra – a Klub teremben

Sérfi kör: havonta egyszer, szerda du. 5 óra – a Klub teremben

Imahét a Krisztus-hívők
egységéért
2025. január 19-26.

Hiszed-e ezt?
(János evangéliuma 11,26b)

HÁZASSÁG HETE
2025. FEBRUÁR 7-14.

Kányádi Sándor:
Csendes pohárköszöntő

Nem kívánok senkinek se
különösebben nagy dolgot.
Mindenki, amennyire tud,
legyen boldog,
érje el, ki mit szeretne,
s ha elérte, többre vágyjon,
s megint többre.

Tiszta szívből ezt kívánom!

Szaporodjon ez az ország
emberségbe', hitbe', kedvbe',
s ki honnan jött,
soha-soha ne feledje.

Mert míg tudod, ki vagy, mért vagy,
vissza nem fognak a kátyúk...

A többi majd apródonként
megcsináljuk.

Végül pedig azt kívánom,
legyen béke,
gyönyörködjünk még sokáig
a lehulló hópihébe'!

A Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
időszakosan megjelenő lapja
Szerkesztő-bizottsági tagok:

Dr. Koncz-Vágási Katalin és Koncz Zsolt lelkipásztorok
Dr. Taybani Jamal főgondnok
Péntek István presbíter

Felelős kiadó: az egyházközség elnöksége
5720 Sarkad, Veress Sándor u. 15.
Telefon: 20/429 – 1285

E-mail: sarkad-belvaros@reformatus.hu

Web: www.reformatus-sarkadbelvaros.hu

www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség